

Toelichting bij de brochure / Speciaal voor vluchtelingenouders

Waarom toelichting?

Dit is een toelichting op de brochure 'Samen met ouders en jeugdige beslissen over passende hulp'. Deze toelichting biedt aanvullende informatie om culturele verschillen te overbruggen. De informatie is tot stand gekomen mede door professionals, interculturele mediators en ouders.

Inleiding

De richtlijn helpt hulpverleners om samen met u een beslissing te nemen over passende hulp.

Een gesprek over passende hulp en een gezamenlijke beslissing hierover vinden plaats op basis van gelijkwaardigheid. Hierbij heeft u het recht om vragen te stellen zodat de aanleiding voor dit gesprek voor u helder is. Weet u wat u nodig heeft? Kan de hulpverlener u hierbij helpen? Stel actief vragen om dit duidelijk te krijgen, zoals bijvoorbeeld 'waarom', 'wat bedoelt u daarmee', 'kunt u een voorbeeld geven'. Het is OK om deze vragen te stellen, ook al denkt u misschien van niet. Voorbeelden van vragen kunt u vinden in de checklist 'Vragen en tips voor gesprekken met hulpverleners'. De gezamenlijke beslissing moet leiden tot hulp waarbij u en uw kind gebaat zijn.

Wat is uw vraag of probleem?

Er hoeft niet altijd per sé sprake te zijn van een probleem. Het kan ook gaan om een onwenselijke situatie. Kijk goed naar de feiten. Wat is er precies aan de hand? Wat wilt u graag bereiken voor u of uw kind? Of wilt iemand anders dat u iets verandert?

U weet wat u van uw hulpverleners in de jeugdhulp en jeugdbescherming kunt verwachten.

Om te weten wat u kunt verwachten is het belangrijk dat u weet dat er een verschil is tussen vrijwillige jeugdhulp en gedwongen jeugdhulp (jeugdbescherming). Is het verschil voor u niet duidelijk, vraag dan om toelichting. De richtlijn 'Samen Beslissen' geldt bij vrijwillige jeugdhulp maar ook als een kinderrechter uw kind onder toezicht heeft gesteld en/of als uw kind uit huis geplaatst is.

Hulp in het vrijwillige kader:

U heeft zelf om hulp gevraagd.

(bijvoorbeeld aan de huisarts/school/wijk- of buurtteam) en u wilt gebruik maken van professionele jeugdhulp. Dit wordt vrijwillige jeugdhulp genoemd omdat u als ouder er zelf om vraagt. Dat kan het geval zijn als u bijvoorbeeld zich zorgen maakt om uw kind. U kunt het gesprek dan met de hulpverlener aangaan en bespreken wat er onwenselijk is aan de huidige situatie. Let op: degene met wie u de hulp bespreekt (bv. een huisarts, school, een buurtteam) is meestal niet degene die de hulp verleent. Hij/zij is degene die u doorverwijst naar een hulpverlener.

Als u vervolgens besluit gebruik te maken van jeugdhulp, gaat u en/of uw kind een hulpverleningstraject in. De brochure 'Samen met ouders en jeugdige beslissen over passende hulp' en deze toelichting bij deze brochure leggen uit hoe u in elke fase, samen beslist over de te nemen stappen. Hulp in het vrijwillige kader kan leiden tot hulp in het gedwongen kader, zelfs als u in eerste instantie zelf degene was die om hulp voor uw kind vroeg.

Hulp in het gedwongen kader:

Is uw kind onder toezicht gesteld met of zonder een uithuisplaatsing door een rechter?

Dat noemen we de 'hulp in het gedwongen kader'. De hulpverlening is dan niet meer vrijwillig. U moet meewerken om de situatie voor het kind in kaart te brengen en te verbeteren. Uw kind en u krijgen te maken met een (gezins)voogd. Uw kind staat onder toezicht.

Heeft u te maken met een (gezins)voogd?

Een gezinsvoogd is een hulpverlener (jeugdbeschermer) die is aangesteld om met ouders in een ondertoezichtstelling (ots) naar oplossingen te werken. Let op: een ots kan vertaald worden als 'hulp', maar het is meer dan hulp. Een OTS is een gezagsbeperkende

Het kan zijn dat een wijk/buurtteam of bijvoorbeeld school contact met u opneemt.

U mag zelf beslissen of u wilt meewerken. Wees duidelijk hierin. Niet iedereen mag zomaar uw gegevens (adres en telefoonnummer) delen en contact met u opnemen als u hiervoor geen toestemming heeft gegeven. Vraag na als u hierover twijfelt. Een (gezins)voogd heeft uw gegevens wel in het kader van de taak die hij/zij uitvoert.

Het kan ook zijn dat iemand een zorgmelding heeft gemaakt over u of uw kind.

Andere mensen (bv een huisarts, school, burens) kunnen een zorgmelding maken over u of uw kind bij de gemeente of bij de organisatie Veilig Thuis. Het is belangrijk om na te gaan, waar er zorgen over zijn en/of wie die zorgen heeft en waarom. Dit is belangrijke informatie. Het is belangrijk om te vragen naar de feiten. Er hoeft niks aan de hand te zijn. Het kan namelijk ook gebaseerd zijn op misverstanden, interpretaties of iets dat makkelijk verholpen kan worden. Niet alle zorgmeldingen leiden tot een onderzoek van Veilig Thuis (zie hieronder).

maatregel. U deelt het gezag over uw kinderen met de gezinsvoogd en de gezinsvoogd controleert ook of u afspraken nakomt. Een voogd is iemand die het gezag heeft over uw kind. Uw kind kan ook een voogd hebben omdat hij/zij minderjarig is en alleen in Nederland verblijft en asiel heeft aangevraagd.

Wordt u benaderd door iemand van Samen Veilig/Veilig Thuis of de Raad voor de Kinderbescherming?

Zij zullen gelijk in gesprek gaan om de veiligheid van de kinderen te beoordelen. Let op: zij bieden geen hulp maar beoordelen u en de situatie.

Beslissingen voor hulp komen tot stand in nauw overleg

Wat kan hierbij helpen?

- Belangrijk voor een goede samenwerking tussen u en de hulpverlener in het proces, is dat u alles goed begrijpt én dat u goed begrepen wordt. Stel dus vooral de vragen die u heeft. Gebruik hierbij als u wilt de **checklist 'Vragen en tips voor gesprekken met hulpverleners'** met voorbeeldvragen.
- In het gesprek kan er veel nieuwe informatie gegeven worden. U hoeft niet direct te beslissen.

Gebruik de checklist!

Vraag iemand mee

- U mag een hulpverlener vragen om ergens op terug te komen en het gesprek te herhalen. U mag ook iemand die u vertrouwt vragen om deel te nemen aan het gesprek. Vraag dan iemand die u en uw kind goed kent, die liefst goed geïnformeerd is en goed met u kan meedenken. Schrijf mee zodat u niet vergeet wat er gezegd of afgesproken is.

Let op taal- en cultuurverschillen

- Zijn er taal- en cultuurverschillen? Wees dan alert op misverstanden of verschillen in interpretaties. U mag de hulpverlener vragen om een tolk of bijvoorbeeld een interculturele mediator (een professional die taal en cultuur kan vertalen).

Timing en tempo

- Het proces van samen beslissen kan lang duren en veel tijd in beslag nemen vanwege de bureaucratie of wachttijden. Het is belangrijk dat u betrokken blijft. Overigens hoeft het niet per se lang te duren als de situatie snel duidelijk is/wordt.
- Geef aan of het tempo voor u haalbaar is. Zoals bijvoorbeeld een vluchteling die aangeeft dat hij niet toekomt aan inburgeren door alle afspraken met een toenemend aantal hulpverleners.
- Vraag zo snel mogelijk na of er termijnen zijn waar u zich aan dient te houden. Dit is het geval bij hulp in het gedwongen kader, dus wanneer er bv. sprake is van een ondertoezichtstelling met of zonder uithuisplaatsing van uw kind.

De stappen

Beslissingen over de best passende hulp komen tot stand in zes stappen (zie figuur 1). In al deze stappen trekt uw hulpverlener samen met u en uw kind op.

Figuur 1. Stappen in het beslissen over hulp

U heeft zich aangemeld voor hulp of iemand heeft een zorgmelding gedaan

1.

Wat is uw vraag of probleem?

2.

Verder onderzoek

3.

Wat wilt u bereiken?

4.

Samen beslissen we over de best passende hulp

5.

Hulp of steun van familie, vrienden en/of professionele hulp

6.

Evalueren van de hulp en samen beslissen of er nog verdere hulp nodig is

Afronding van de hulp

1. Wat is uw vraag of probleem?

Om tot passende hulp te komen zet u samen met de hulpverlener op een rij wat er aan de hand is.

Leg uzelf en de situatie goed uit. Klopt de hulpvraag of probleemformulering zoals de hulpverlener deze samenvat? Of zoals de rechter dit heeft benoemd in een beschikking (dat is de start van gedwongen hulp)? De constatering moet feitelijk zijn. U mag de formuleringen corrigeren en aanvullen mocht dat nodig blijken.

Er bestaat een mogelijkheid dat u geen vraag of probleem (meer) hebt of ervaart

Zeg duidelijk waar u of uw kind hulp bij nodig hebben en waar niet. Heeft u geen vraag en/of wilt u geen hulp (meer), dan mag u dat zeggen. Is er sprake van hulp in het gedwongen kader, dan is het wel belangrijk dat u laat zien dat u de doelen heeft behaald en het kan zonder (professionele) hulp. Dit doet u bv. door te laten zien wat u al weet, waar u al over nagedacht hebt, wat u al geregeld/opgelost hebt, wie u hierbij (kunnen) steunen.

Als u geen of andere hulp wenst -mogelijk omdat de hulp toch niet passend is- wees dan duidelijk. Zeker als u in een eerder stadium toestemming voor hulp gegeven heeft aan een hulpverlener. Bent u indirect, dan kan dit verkeerd begrepen worden en slecht zijn voor de samenwerking met de hulpverlener zoals dit voorbeeld laat zien: 'De ouders waren akkoord gegaan met de hulp, maar nu komen ze de afspraken niet na en ontwijken ze me (hulpverlener). Als ik voor de deur sta of als ik ze bel, reageren ze niet meer.'

Is uw kind thuis veilig?

- Besef dat in Nederland de begrippen '(on)veilig' en 'probleem' breed gedefinieerd zijn. Het kan heel anders zijn dan u gewend bent. Probeer daarom goed te achterhalen wat de hulpverlener concreet met veilig of onveilig bedoelt.
- In de tekst staat 'is uw kind thuis veilig?'. Het kan ook om een andere plek gaan dan thuis waar uw kind onveilig is.

Wat speelt er?

Ook onschuldige zaken kunnen, wanneer situaties zich herhalen, bijdragen tot vragen over veiligheid. Culturele verschillen kunnen een aanleiding hiertoe vormen. Te grote verschillen kunnen leiden tot een zorgmelding. Ook kunnen de verwachtingen van mensen leiden tot misverstanden, zo lang u die nog niet kent. We geven een voorbeeld van verwachtingen vanuit de school van uw kind: Bijvoorbeeld de school verwacht van u dat u de schoolregels kent, zoals dat u communiceert via de schoolapp, dat u uw kind kleding aantrekt afgestemd op het seizoen, dat u zwemkleding meegeeft, dat u weet wanneer er studiedagen zijn, dat u op tijd komt etc.

Licht uw situatie toe en waarom er een verschil kan zijn, ook als u niet direct wordt aangesproken. Zorg ervoor dat personen of organisaties met wie u te maken heeft, de cultuur van u en uw kind (leren) kennen en begrijpen. Bijvoorbeeld, wanneer een leerkracht meer over uw kind en zijn/haar cultuur weet, zal hij/zij uw kind beter begrijpen.

Wanneer u hoort over de 'bedreigde ontwikkeling van uw kind' is het voor u belangrijk te weten dat wat bedreigend is, wordt bekeken vanuit de Nederlandse wetgeving, normen en waarden. Er kan door verschillende mensen een melding worden gemaakt over een ontwikkelingsbedreiging voor uw kind. Zo kan bijvoorbeeld een huisarts melden 'dat de oorontsteking van uw kind niet behandeld wordt'. Of kan een school melden 'dat uw kind twee van de vijf dagen niet naar school gaat, waardoor uw kind een leerachterstand oploopt'. In Nederland hebben ouders de plicht te zorgen dat hun kind naar school gaat. Is dit niet het geval waardoor er sprake is van schoolverzuim dan krijgt u als ouder te maken met de leerplichtambtenaar.

2. Verder onderzoek

2. Verder onderzoek

Spekt er meerdere problemen tegelijkertijd? Dan kan het langer duren voordat helder is hoe u het best geholpen kan worden. Er is dan meer onderzoek nodig. De mentor maakt u samen met uw hulpverlener een plan, waaraan u beide vragen antwoord nodig is om tot een goede beslissing te komen, en hoe de antwoorden gevonden kunnen worden. Mogelijk vraagt uw hulpverlener u ook een verslagje in te stellen of een logje te maken, dat kan helpen om te begrijpen wat er bij u thuis precies aan de hand is en hoe u het beste geholpen kan worden.

Zo centraal u samensteltage voor stappen problemen. Daarbij gaat het niet alleen over oorzaken en gevolgen, maar ook over de sterke kanten, de steun die u vanuit uw directe omgeving krijgt (of zou kunnen krijgen) en mogelijke oplossingen. Samen komt u tot een gezamenlijke analyse van uw problemen en een oplossingsmogelijkheid. Uw hulpverlener legt deze analyse vast in uw dossier, en sprekt deze door met een collega, wat deze collega zegt. Bespreek uw hulpverlener weer terug samen.

Bij meerdere problemen is meer onderzoek nodig

- Als er meer onderzoek of testen nodig zijn, vraag dan waarom? Welke vragen en problemen staan centraal? In welke volgorde? Welke resultaten vallen te verwachten?
- Bij de analyse van het probleem is het van belang dat u duidelijk ook aangeeft wat er goed gaat. Maak dit bespreekbaar met de hulpverlener zodat hij/zij hiervan op de hoogte is.
- U kunt druk ervaren om uit te spreken wat slecht gaat. Waar het om gaat is dat u laat zien, dat u het goed wilt doen voor uw kind en ook hoe u dat doet. Wanneer de aandacht te veel ligt op wat niet goed gaat, vraag dan ook aandacht voor wat er wel goed gaat. Help de hulpverlener uw sterke kanten en krachten te zien en waarderen door te vertellen wat er goed gaat: waar u goed in bent (en uw kind), wat uw sterke kanten zijn (en die van uw kind), waar u kracht uit put (en uw kind), en van wie u steun krijgt (en waar/bij wie uw kind steun vindt).
- Is er een beschikking van de rechtbank? Dan zal dit de basis vormen voor de gedwongen hulpverlening. U moet dan gaan werken aan de doelen in de beschikking en aantonen dat deze opgelost zijn. U gaat samen met de hulpverlener of gezinsvoogd beslissen over de voor u en uw kind meest passende hulp.
- Kloppen de punten in de beschikking? Of heeft de rechter bepaalde informatie over u en uw kind nog niet gekregen? Bespreek dit dan met de hulpverlener of gezinsvoogd. Kunt u zich vinden/herkennen in de doelen uit de beschikking? Waarom wel/niet, geef dit aan.
- U kunt met de hulpverlener of gezinsvoogd verschillen over wat het probleem is en/of wat daartoe bijdraagt. Beslissingen over hulp horen in nauw overleg tussen u en de hulpverlener tot stand te komen. Houd daarbij rekening met onbekendheid met uw cultuur en met hoe u problemen verklaart en oplost. Bijvoorbeeld, een meisje van 15 jaar dat altijd heel rustig was maar dan volgens de moeder opeens ontspoord, heeft volgens de moeder last van het boze oog. De hulpverlener zoekt naar andere oorzaken, waardoor een gesprek over samen beslissen niet tot stand kan komen. Daarom is het belangrijk om open te staan om de verschillen in zienswijze te bespreken. Het is belangrijk dat u dit laat zien. U zou als ouder het gevoel kunnen hebben dat u meer beoordeeld wordt op uw opvoedvaardigheden en uw bereidheid/onbereidheid om samen te werken, dan dat u een gesprek voert over mogelijke oplossingen en beslissen. Geef aan wanneer dat het geval is. Vraag bijvoorbeeld de hulpverlener of hij/zij wil weten hoe u uw kinderen opvoedt in het land van herkomst. Zonder alle oplossingen in kaart te brengen kunt u namelijk niet samen beslissen over passende hulp.

Het afnemen van testen

Blijf betrokken zodat u invloed kunt uitoefenen op wat er wel of niet onderzocht gaat worden. Dit voorbeeld laat zien waarom dat belangrijk is: 'De leerkracht van een kind wil een test afnemen omdat het gedrag van het kind in de klas opvalt: het kind luistert slecht, is erg druk, snel afgeleid, en kan niet goed werken. Wanneer de vader uitlegt dat zijn kind nog niet gewend is aan het Nederlandse onderwijs en moet wennen aan zaken zoals structuur, zelfstandig werken, vragen stellen, bekijkt de leerkracht het gedrag van het kind anders.

Houd er rekening mee dat niet alle testen passend zijn. Sommige testen zijn niet geschikt voor alle culturen, waardoor de uitkomsten kunnen vertekenen. Bespreek dit goed voordat u samen beslist.

Voor het afnemen van testen bij u of uw kind kan uw toestemming gevraagd worden. Zorg dat u weet waarvoor u toestemming geeft of waarvoor u tekent. Twijfelt u hierover, vraag dan hulp.

3. Wat wilt u bereiken?

3. Wat wilt u bereiken?
Bepaal wat u wilt bereiken: concrete veranderingen die u graag zou zien. Wat wilt u afzet of thuis brengen? Hoe wilt u dat de situatie thuis verbeteren als de hulpverleners er zijn en dingen waar u terecht wilt? Dingen die goed gaan, of mensen om u heen die helpen om de situatie thuis aan te pakken? Als er te veel dingen zijn om tegelijkertijd aan te werken, kunt u samen met u als eerste wilt aanpakken en wat er kan wachten.

- Wat vindt u belangrijk als ouder en waarom? Wat is een oplossing voor u en wat niet, en waarom is dat zo? Uw inbreng is belangrijk. Denk actief mee in het bepalen van doelen.
- Vraag voor wie er hulp beschikbaar is. Heeft u bijvoorbeeld hulp nodig bij het gebruiken van de schoolapp of bij het begeleiden van uw kind bij zijn huiswerk? Door concreet te benoemen wat u of uw kind nodig hebben, zorgt u dat het gesprek en de hulp goed aansluit bij uw hulpvraag of die van uw kind.
- Vraag naar de verschillende vormen van hulp die beschikbaar zijn in Nederland. Bespreek de voor- en nadelen van elke optie. Wat zijn de voor- en nadelen van het niet inzetten van externe hulp? Soms kan een probleem eenvoudig opgelost worden met een paar eenvoudige adviezen, een beetje hulp van een professional of hulp uit uw eigen netwerk/omgeving. Bespreek de afwegingen die voor u en uw kind belangrijk zijn. Denk aan cultuursensitieve opties (bv hulp in je eigen taal) en haalbare opties (bijvoorbeeld de locatie).
- Het mag ook om administratieve of praktische zaken gaan. Wat belemmert u op dit moment om het goed of beter te doen?

4. Samen beslissen we over de best passende hulp

4. Samen beslissen we over de best passende hulp
Als de situatie te veel er bij u thuis aan de hand is, kan het probleem soms eenvoudig opgelost worden. Misschien kunt u al zelf de velden met een paar eenvoudige adviezen, een beetje professionele hulp of hulp uit uw directe omgeving. Uw hulpverlener overlegt dit met u en samen beslist u hoe u de situatie wilt gaan aanpakken. Ook als er meerdere problemen tegelijkertijd optellen, sprekt uw hulpverlener met u door wat u zelf aan de problemen kunt doen.
Uitendelings komt u dan samen tot een beslissing, die in uw dossier wordt vastgelegd. Ook maakt u afspraken over het doorgeven van uw gegevens aan andere hulpverleners. De hulpverlener heeft hiervoor uw toestemming nodig. Ook moet hij/hun verlaten waarom hij bepaalde informatie over u wil doorgeven. Het is daarbij belangrijk dat het doorgeven van informatie u als hulpverlener kan helpen, bijvoorbeeld bij de afstemming van verschillende vormen van hulp. Het doorgeven van informatie kan voorkomen dat u steeds opnieuw overhaast moet vertellen. Het doorgeven kan de hulpverlening starten.

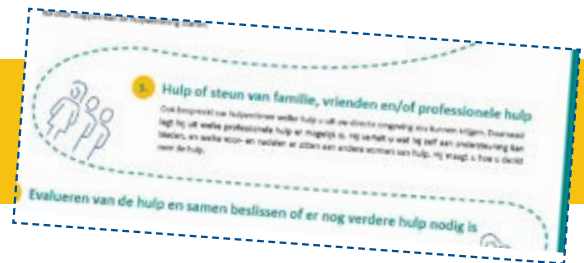
- U weet het beste wat bij u en uw familie past. Soms bent u nog niet op de hoogte van alle mogelijkheden. Wanneer het contact en de samenwerking goed zit kunt u beter samen met een hulpverlener tot een passende oplossing komen zoals dit voorbeeld laat zien: “om een opleiding te volgen, adviseerde mijn hulpverlener dat ik gebruik maak van kinderopvang. Dat wilde ik niet. Ze vroeg wat ik belangrijk vond en hoe ik zelf ben opgegroeid. Toen is ze met mij gaan zoeken en vond ze een andere oplossing namelijk een gastmoeder. Bij haar durf ik mijn baby wel achter te laten”.
- Na de beslissing start een hulpverleningstraject. Er kan u gevraagd worden om hiervoor een handtekening te zetten. Het is belangrijk dat u weet waarvoor u tekent. Vraag hulp als dat voor u niet duidelijk is.
- Als u het niet eens bent met het advies en de genomen beslissing of als u deze niet als passend of helpend ervaart, dan is het belangrijk dat u dit concreet aangeeft. Waar bent u het niet mee eens en waarom? Bekijk opnieuw wat u wilt bereiken. Wanneer er gesprekken zijn geweest en/of een onderzoek is gedaan en/of een beslissing is genomen, kunt u vragen om de gespreksverslagen/ onderzoeksrapporten. Deze staan in uw dossier.

Uw dossier

- Controleer of de feiten in uw dossier kloppen. Controleer of uw inbreng en uw sterke kanten aan het begin van het rapport/dossier zijn meegenomen. Klopt het niet, neem dan contact op met de hulpverlener. Doe dit bij voorkeur per mail, zodat ook uw mening schriftelijk is vastgelegd.
- Soms wil de hulpverlener graag informatie delen met een collega. Hij/zij zal in dat geval terugkoppelen wat de collega zegt. Voor het delen van informatie over uw kind of u moet u toestemming geven. Mocht u dit niet willen, geef dit dan duidelijk aan bij de hulpverlener.

5. Hulp of steun van familie, vrienden en/of professionele hulp

Hulp vanuit uw directe omgeving

- Wat hebben u of uw kind nodig? Soms is professionele hulp nodig en passend. Soms zijn hulp, steun of adviezen van mensen uit uw netwerk (bv familie, vrienden, buren, vrijwilligers, uw taalcoach) toereikend. Denk goed na wie er kunnen of willen helpen. Samen met hen brengt u mogelijke oplossingen in kaart.

U mag hulp vragen aan mensen in uw omgeving die u vertrouwt. Zij vormen uw **sociale netwerk**. Zij kunnen met u meedenken; dit versterkt uw positie als ouder. U kunt hen ook vragen mee te gaan naar de gesprekken met de hulpverlener.

- Kunt u of wilt u om wat voor reden dan ook uw netwerk niet bekend maken, geef dan aan waarom. Anders zou een hulpverlener hieruit de conclusie kunnen trekken dat u geen netwerk heeft, zoals in dit voorbeeld van een zwangere 18-jarige. De verloskundige vraagt aan het meisje wie haar aan het einde van haar zwangerschap kan ondersteunen. Ze antwoordde 'niemand' om vragen over haar netwerk te ontwijken terwijl ze wel een netwerk had. Zij wist niet welke consequenties dit voor haar zou hebben. Ze werd onder druk gezet om naar een opvang voor tienermoeders te verhuizen wat ze niet wilde omdat ze een goed netwerk heeft.

Een eigen plan van aanpak maken: het familiegroepsplan

- U heeft het recht om eerst zelf een concreet plan te maken waarmee u aantoont hoe u zelf een situatie wilt oplossen. Dat kan met of zonder hulp van mensen uit uw sociale netwerk en heet een 'Familiegroepsplan' maken. Let op: zodra u een Familiegroepsplan heeft gemaakt, dan heeft dit plan van aanpak een formele status! In het geval van een ondertoezichtstelling zal het plan ook door de gezinsvoogd goedgekeurd moeten worden wanneer het plan bij de rechtbank wordt ingediend. Hij/zij hoeft bij het maken van het plan niet aanwezig te zijn, dat mag wel.
- Er zijn organisaties zoals de Eigen Kracht Centrale, die u kunnen helpen bij het maken van een eigen plan. De hulpverlener of gezinsvoogd kan u in contact met hen brengen. Meer informatie hierover kunt u ook op internet vinden.

Een plan maken samen met een hulpverlener

- Maakt u zelf geen familiegroepsplan, dan maakt u samen een plan met de hulpverlener.
- Mensen uit uw netwerk mogen mee naar gesprekken met hulpverleners. Maak hier gebruik van als u hier behoefte aan heeft. De mensen uit uw netwerk kunnen bij alle stappen met u en uw kind meedenken.
- Nadat u samen besloten heeft welke hulp passend is, volgt er een hulpverleningsplan. Komt het plan overeen met uw verwachtingen? Lees het plan of vraag om een samenvatting.
- Besef dat u niet meteen hulp krijgt. Er kunnen wachtlijsten zijn. Ook kan de beschikbare hulp per gemeente verschillen. Het moet voor u duidelijk zijn wat wel en niet kan en wanneer. Dat is belangrijk voor het geval er een beschikking is van een rechtbank voor ondertoezichtstelling of een uithuisplaatsing. In dat geval is het van belang dat u weet welke termijn de rechtbank stelt tot een probleem opgelost moet zijn.
- Besef dat u voor verschillende hulpvragen te maken kunt krijgen met verschillende instanties en hulpverleners. Vraag als u het overzicht dreigt te verliezen, dat iemand u hierbij ondersteunt. Vraag om hulpverleners die cultuursensitief kunnen werken.
- Wees u ervan bewust dat hulpverleners soms informatie willen delen om u of uw kind beter te kunnen helpen. Geef het aan als u niet wilt dat anderen informatie over u of uw kind ontvangen.

6. Evalueren van de hulp en samen beslissen of er nog verdere hulp nodig is

- Wanneer u hulp ontvangt, mag u samen met de hulpverlener en uw kind beoordelen hoe de hulp verloopt. Werkt het plan? Is uw inbreng en die van uw kind meegenomen in de beslissing? Voelt u zich geholpen/ voelt uw kind zich geholpen? Sluit het aan bij de verwachtingen die u van de hulp had? Er bestaat een **checklist 'beslissing over mij en mijn kind'** die helpend kan zijn om dit voor uzelf te bepalen. U hoeft niet te wachten tot de hulpverlening klaar is om de hulp te evalueren. Dat kan ook tussentijds.
- In het geval van hulp in het gedwongen kader zult u beoordeeld worden op het behalen van de afgesproken doelen. Laat zien/ benoem wat u geleerd heeft, ook al gaat het om kleine voortuitgang. Het aantonen dat u kunt meewerken en leren of veranderen kan belangrijk zijn.
- Geef eerlijk aan wat u van de hulp vindt en of er aanpassingen nodig zijn. Doet u dit niet, dan zal er mogelijk ook niets veranderen. U beslist samen of de hulp helpend was en of er verder nog hulp nodig is.
- Wees daarbij niet kritisch naar de hulpverlener als persoon, maar naar de hulp en blijf altijd respectvol. Houd er rekening mee dat tolken verplicht zijn om letterlijk te vertalen wat u zegt.
- Wees duidelijk in uw feedback. Zeg bijvoorbeeld niet 'de hulpverlener is aardig. Ze drinkt koffie en kletst maar ik hoef geen hulp meer', op het moment dat u toch nog hulp zou willen. U kunt beter zeggen: 'de hulpverlener laat mij niet zien wat ik anders moet doen. Dit helpt mij niet. Ik moet het zien, ik wil oefenen.'
- In het geval dat u zich niet respectvol behandeld of begrepen voelt, kunt u beter niet zeggen 'de hulpverlener mag mij niet' of 'is racistisch'. U zou dan wel kunnen zeggen 'de hulpverlener heeft weinig interesse in mijn persoonlijke situatie en in mijn cultuur getoond en kan daarom niet goed met mij meedenken. Ik wil een hulpverlener die interesse toont'.
- Als u er niet uitkomt, of u voelt zich onbegrepen, dan kunt u om een andere hulpverlener vragen of een vertrouwenspersoon of intercultureel mediator benaderen.
- U mag ook een klacht indienen. Elke jeugdhulpinstelling heeft een klachtencommissie.
- Een beslissing van de rechter in het kader van gedwongen jeugdhulp, kunt u ook aanvechten. Schakel dan een advocaat in.

Afronding van de hulp

Het is van belang dat u toewerkt naar afronding van de hulp zodat u samen met u kinderen verder kunt zonder hulp. Als blijkt dat de ingezette hulp voor u of uw kind niet aanslaat of passend is, maak het bespreekbaar, wijzig samen de aanpak of werk samen toe naar een afronding.